

[H. F. Ulrichsen.]

Tidspunkt at gaa over til 65 Aar som Aldersgrænse, det er muligt, den Dag kommer, hvor man vil nedsætte Aldersgrænsen fra 70 til et eller andet andet Tal, men hvad jeg principielt er imod, er, at man vil opretholde en Særstilling for en enkelt af Ætaterne, for en enkelt Administrationsgren. Noget af det vigtigste for Staten er efter mit Skøn dette, at Staten til enhver Tid er den store Regulator, at Staten ikke svinger frem og tilbage med sine Ansættelsér og Afskedigelser. Det er overordentlig vigtigt, at Staten er ligelig i sin Politik, at den er ligelig over for alle Tjenestemænd, at den ikke anvender den ene Maalestok det ene Øjeblik og den anden det andet Øjeblik, den ene Aldersgrænse i den ene Administrationsgren, den anden Aldersgrænse i den anden Administrationsgren, og værre bliver det naturligtvis, naar saadanne Særbestemmelser giver Anledning til administrativ Vilkaarlighed.

Jeg vil gerne anføre et Eksempel herpaa, som jeg synes kaster et klart Lys over, i hvor høj Grad Bestemmelser af denne Art kan bidrage til, at man optræder vilkaarligt over for Statens Tjenestemænd. Der var i Statsbanernes Administration en veltjent Tjenestemand, som var saa velkvalificeret, at man var sikker paa, at han kunde faa et bestemt Embede, en betydningsfuld Post, saa snart han rørte sig derfor. Der blev to Poster ledige, og i begge Tilfælde sagde hans ansvarlige højeste Chef til ham: „De skal ikke søge disse Poster! Hvis De søger dem, faar De dem, men vent et halvt Aars Tid, saa er De sikker paa at faa en endnu bedre Post, der ligger som en moden Pære til Dem, og man ved, at den Post vil blive ledig, og at De vil faa den.“ Der gik dette halve Aar, Posten blev ledig, og saa sagde man til ham: „I Mellemtiden er der kommet Regler om 65-aariges Afskedigelse, og Følgen heraf er, at De ikke vil kunne faa denne Post, for nu kunde De jo højst sidde paa denne Plads et Aars Tid. Derfor er vi desværre ikke i Stand til at kunne give Dem denne Post.“ Det vil med andre Ord sige, man anvendte over for denne Mand Vilkaarlighed, man var i direkte Strid med det Princip, der er saa overordentlig vigtigt, nemlig at Staten ikke foruretter nogen. Det er efter min Mening det allervigtigste, at Staten ikke skuffer de berettigede Forventninger, som Tjenestemænd eller andre Borgere har til Staten. Den enkelte Arbejdsgiver kan være vilkaarlig, Arbejdsgivere er langt fra alle Engle, men for Staten gælder der andre Moralregler, og naar f. Eks. jeg

i sin Tid saa bestemt gik imod en Række af de Madsen-Mygdalske Nedskæringer i den Form, de oprindelig havde, var det ud fra det Synspunkt, at disse Forslag paa væsentlige Punkter netop krænkede den berettigede Forventning, som kunde og maatte næres af Tjenestemænd, Invaliderentnydere, eller hvem det kunde være, og jeg synes, at det Eksempel, jeg her har nævnt, er et godt Vidnesbyrd om, at Regelen om de 65-aarige kan foranledige Vilkaarlighed og kan krænke berettigede Forventninger. Det Princip at opretholde Tilliden til Staten som den store Arbejdsgiver, for hvem der gives en særlig kvalificeret Moral, er saa vigtigt, at det har faaet mig til bestemt at gaa ind for at fastholde Kravet om, at Reglerne om de 65-aarige i hvert Fald ikke opretholdes i den Form, den paa-gældende Regel har faaet gennem de Vedtagelser, der er sket i de senere Aar.

Finansministeren (H. P. Hansen): Jeg takker Udvalget for den enstemmige Tilslutning til det foreliggende Forslag. Det er vel paa Grund af Enstemmigheden, at man nu ruller en stor Diskussion op om Tjenestemændenes Stilling, saaledes at det enkelte Parti endog skal have to Ordførere. Det er jo ikke noget enestaaende, at jo mere enig man er, desto større Diskussion skal der finde Sted! Jeg agter nu ikke at gaa ind i en almindelig Diskussion om, hvorledes de enkelte Partier stiller sig til Tjenestemændene, det bliver der jo nok Lejlighed til en anden Gang.

Det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen, der talte for de Konservative, efter at Ordføreren havde talt, mente sig berettiget til at fremdrage Udtalelser af mig, som jeg skulde være fremkommet med i Udvalget. Det er der maaske ikke noget at sige til, skønt det jo ikke er almindeligt, og jeg skal senere komme til disse Udtalelser.

Det, der ellers har givet Anledning til den største Debat og den ivrigste Veltalenhed her, er jo de 65-aarige. De særlige Regler om Afsked med Pension ved 65 Aars Alderen ved Statsbanerne var første Gang fremme i 1933—34. Da var der fremsat et særligt Forslag om Pensionering i disse Tilfælde. Dette Forslag blev henvist til Lønningssudvalget, men da et Mindretal gik imod Forslaget, navnlig med Hensyn til at binde sig til Bestemmelserne om, at Nedsættelsen til de 65 Aar skulde gælde i 3 Aar, enedes man om at opgive Gennemførelsen af det særlige Lovforslag og i Stedet for i Normeringsforslaget at optage tilsvarende Regler, der tilsigtede at skaffe de ved